

Sygn. akt I C 1163/20

Dnia 3 marca 2021r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

Protokolant: st. sekr. sąd. Urszula Bodziony - Mróz

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2021r. w Nowym Sączu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) M. C. 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko P. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda (...) M. C. 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 3.123,92 zł (trzy tysiące sto dwadzieścia trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 listopada 2020 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda (...) M. C. 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z:

1) odnotować wyrok,

2) kal. 7 dni.

Dnia 3 marca 2021r.

Sędzia:

Sygn. akt I C 1163/20 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 marca 2021 roku

Strona powodowa E. M. C. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie złożonym w dniu 2 listopada 2020r. i kolejnych pismach procesowych, domagała się od pozwanego P. D. zapłaty kwoty 3.123,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przypisanych (k. 1-3, k.72-80).

W uzasadnieniu wskazała, że nabyła przedmiotową wierzytelność od(...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego a ten od wierzyciela pierwotnego (...) S.A. z siedzibą w O. na mocy kolejnych umów cesji. Wierzyciel pierwotny oraz pozwany zawarli w dniu 18 października 2019r. umowę pożyczki nr

(...). Umowa została sporządzona w sposób przejrzysty, zrozumiały dla przeciętnego konsumenta zgodnie z wymogami przewidzianymi przez ustawę o kredycie konsumenckim. Pozwany został prawidłowo poinformowany o wszystkich kosztach. Wysokość prowizji nie wykracza poza ustawowe granice. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego umowa pożyczki została wypowiedziana. Roszczenie stało się w całości wymagalne w dniu 10 października 2019r. W trakcie trwania umowy pozwany zapłacił łącznie 1.036,08 zł, podając w tytule numer umowy pożyczki, co dodatkowo potwierdza istnienie i wysokość roszczenia. Ostatnia wpłata miała miejsce w dniu 29 maja 2020r. Na kwotę objętą żądaniem składa się 1.688,92 zł tytułem niespłaconego kapitału, 39,97 zł tytułem odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia, 26,66 zł tytułem odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczanych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 1.368,37 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki, naliczonej zgodnie z warunkami umowy.

W dniu 26 listopada 2020 roku, sygn. I Nc 2628/20 Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądanie pozwu (k.57).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany P. D., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przypisanych wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie (k.61-64).

Zakwestionował cesję wierzytelności, wskazując na brak umocowania osób podpisanych pod umową zawartą pomiędzy powodem a poprzednikiem a także ramową umową współpracy z 19 czerwca 2019r. a z kolei ta umowa była podstawą kolejnej umowy sekurytyzacji. Umowa sekurytyzacji oraz umowa cesji nie zawierają także elementów istotnych czyli ceny sprzedaży. Umowy te naruszają przepisy ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Zostały zawarte w celu obejścia prawa i są sprzeczne z ustawą. Umowy te są wobec tego nieważne. Wierzytelność z kolei wynika z umowy pożyczki, która w świetle ustawy o kredycie konsumenckim stanowi umowę o kredyt konsumencki. Pożyczkodawca wskazany w treści umowy jest instytucją pożyczkową. Zgodnie z cytowaną ustawą zachodzi zatem konieczność aby przez cały okres umowy pozostał taki podmiot. Instytucja kredytowa została obwarowana szczególnymi obowiązkami o których mowa w powoływanej ustawie i również konsument ma zagwarantowane uprawnienie wobec takiej instytucji. Zarówno powód jak i poprzednik instytucją kredytową nie są. Znamienne, że pod dokumentami pochodzącymi od pożyczkodawcy jaki i kolejnych nabywców podpisuje się ta sama osoba. Prawo do wierzytelności zostało nabyte kiedy, ta jeszcze nie była wymagalna. Pierwsza umowa cesji została zawarta już 18 dni po podpisaniu umowy pożyczki. Takie działanie jest sprzeczne z prawem. Ani powód ani zbywca wierzytelności nie mogli nabyć wierzytelności wynikających z kredytu konsumenckiego, zwłaszcza tych przyszłych. Wskazał nadto, że zmiana strony podmiotowej wymagałaby nie tylko cesji ale także przejęcia długu, na co pozwany nigdy nie wyrażał zgody jak i na dysponowanie jego danymi osobowymi. Pozwany nie zgadzał się na przeniesie praw i obowiązków wynikających z umowy na innego kontrahenta. W konsekwencji tego, w trakcie trwania takiej umowy, strona powodowa nie mogła nabyć wierzytelności. Wobec tego również wypowiedzenie umowy pożyczki dokonane przez powoda jest bezskuteczne. Zakwestionował, aby osoba podpisana pod umową pożyczki była pełnomocnikiem pożyczkodawcy. Zarzucił, nadto, że umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne, dlatego też jest nieważna. Z umowy nie wynika czego dotyczą opłaty i prowizje. Postanowienia umowy dotyczące tejsze opłaty są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta. W umowie brak jest jakiegokolwiek wyjaśnienia co do zmiennej stopy procentowej i na jakich zasadach rozliczenie odsetek ma się odbywać. Podniósł, iż pozwany nie posiada zadłużenia, albowiem nie wypłacono pożyczki. Zakwestionował wyliczenie kwot zadłużenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 października 2018r. P. D. złożył wniosek o udzielenie przez (...) S.A. z siedzibą w O. pożyczki w kwocie 2.000 zł

W uwzględnieniu wniosku, tego samego dnia, strony zawarły umowę pożyczki ratalnej nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał do dyspozycji pożyczkę w wysokości 2.000 zł zobowiązując się do zwrotu wykorzystanych w jej ramach środków na warunkach określonych w umowie. Stopa procentowa stanowiła dwukrotność odsetek maksymalnych, na dzień zawarcia umowy w wysokości 10 % w stosunku rocznym i została określona jako zmienna, z wyjaśnieniem, że w przypadku obniżenia wysokości stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego, (...) obniży oprocentowanie do wartości odpowiadającej nowej wysokości odsetek maksymalnych lub odsetek maksymalnych za opóźnienie, natomiast w przypadku podwyższenia wysokości stopy referencyjnej naliczy odsetki w podwyższonej wysokości.

Całkowity koszt pożyczki został ustalony na kwotę 2.283,7 zł, na którą składały się odsetki kapitałowe, prowizja za udzielenie pożyczki - 500 zł oraz prowizja operacyjna - 1.487,8 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 4.283,7 zł. Umowa została zawarta na okres od 18 października 2019r. do 20 kwietnia 2022r. Pożyczka była płatna w 30 miesięcznych ratach w wysokości określonej w harmonogramie, pierwsza rata 20 listopada 2019r., ostatnia 20 kwietnia 2022r.

Zgodnie z umową raty niespłacone w terminach zapłaty stawały się następnego dnia, po upływie tych terminów, zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego (...) mógł naliczać odsetki z tytułu opóźnienia w spłacie zadłużenia. Stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego również była zmienna i uzależniona od stopy referencyjnej NBP, na dzień zawarcia umowy w wysokości 14 %.

W przypadku naruszenia przez pożyczkobiorcę warunków umowy, w tym w szczególności w braku zapłaty przez pożyczkobiorcę dwóch rat w pełnej wysokości w terminie zapłaty raty, (...) S.A. z siedzibą w O. mógł rozwiązać umowę, za zachowaniem 30 – sto dniowego okresu wypowiedzenia.

Natomiast pożyczkobiorcy przysługiwało prawo odstąpienia od umowy bez podania przyczyny w terminie 14 dni od zawarcia umowy.

W umowie dodatkowo zastrzeżono, że (...) S.A. z siedzibą w O. jest uprawniony do dokonania przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności wymagalnych wynikających z tytułu umowy na rzecz podmiotów trzecich. Pożyczkobiorca wyraził zgodę na udostępnianie przez pożyczkodawcę a także podmiot na rzecz którego dokonany zostanie przelew wierzytelności z tytułu niniejszej umowy, danych osobowych i innych informacji dotyczących pożyczkobiorcy (ust. 45 pkt. 9 oraz ust. 48 umowy).

Złożenie podpisu na umowie oznaczało także potwierdzenie odbioru pożyczki udzielonej w ramach umowy i odbiór załączników.

(dowód: wniosek z 18.10.2019r. – k. 107-110, umowa pożyczki ratalnej –k. 34-38, harmonogram – k. 111-112, oświadczenie z 18.10.2019r. – k.113, formularz informacyjny – k. 104-106, umowa pożyczki ratalnie z 18.10.2019r. – k.34-38)

W dniu 19 czerwca 2019r. pomiędzy (...)Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszu Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. a E. (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. reprezentowanym przez Kancelarię (...) S.A. z siedzibą we W. została zawarta umowa ramowa współpracy przedmiotem której było ustalenie zasad nabywania wierzytelności, na mocy kolejnych umów sekurytyzacji.

Następnie w dniu 6 listopada 2019r. (...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszu Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. zawarł z E. (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji wierzytelności nabytych tego samego dnia od (...) S.A. z siedzibą w O. reprezentowanej przez

pełnomocnika M. K., w tym między innymi wynikającą z umowy pożyczki ratalnej z 18 października 2019r. zawartej z pozwanym.

W dniu 15 listopada 2019r. pozwany został poinformowany o cesji wierzytelności.

(dowód: umowa ramowa o współpracy – k.9-23, 80-97, umowa sekurytyzacji z 6.11.2019. – k. 24-26, umowa cesji z dnia 6.11.2019r.. – k. 27-30, pełnomocnictwo z 14.01.2019r. dla M. K. wraz z klauzulą notariusza – k.31-32 oraz z 02.02.2017r. – k.100 wyciąg z złącznika do umowy cesji z 6.11.2019r. – k.33, wyciąg (...) z 12.06.2019r. – k.5-8, wyciąg z załącznika do umowy cesji – wykaz wierzytelności– k.81, k.82, pełnomocnictwo dla Kancelarii (...) z 6.07.2018r. – k.98-99, pełnomocnictwo z 1.01.2017r. dla A. Z. – k.102-103, KRS- k 48-50, pismo z 15.11.2019r. – k. 39).

Pozwany P. D. spłacał zobowiązanie, ostatecznie jednakże zaprzestała regulowania należnych rat.

Pismem z dnia 28 lipca 2020r. wierzyciel wezwał do zapłaty zaległości.

Następnie pismem z 26 sierpnia 2020 r. wierzyciel ponowił wezwanie do uregulowania należności i ostatecznie wypowiedział umowę z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie zostało doręczone 1 września 2020r.

Do spłaty pozostała kwota 1.688,92 zł. tytułem kapitału pożyczki, 1.368,37 zł. tytułem prowizji, 39,97 zł. tytułem odsetek umownych do czasu wypowiedzenia umowy oraz 26,66 zł. tytułem odsetek od zobowiązania przeterminowanego po wypowiedzeniu umowy.

(dowód: ostateczne wezwanie – k.41-42, pismo z 28.07.2020r. – k.43-44, wypowiedzenie z 26.08.2020r. – k.45-46 wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 101, wezwanie do zapłaty z 26.08.2020r. – k.47,)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów – umowy pożyczki, umów cesji, pełnomocnictw i korespondencji między stronami.

Dokumenty zaofiarowane przez strona powodową zostały poświadczane za zgodność przez występującego w sprawie pełnomocnika, co nadaje im charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie było zasadne w całości.

Strona powodowa dochodziła roszczenia jako nabywca wierzytelności. Podstawę żądania upatrywała w zawartej pomiędzy pozwanym a poprzednim wierzycielem umowie pożyczki z dnia 18 października 2019r. , na mocy której pozwany, na okres 30 miesięcy, otrzymał do dyspozycji kwotę 2.000 zł.

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika zakwestionował roszczenie co do wysokości, ważność umów cesji i ważność umowy pożyczki w zakresie postanowień odnoszących się do dodatkowych opłat i prowizji z uwagi na klauzule abuzywne a także skuteczność wypowiedzenia umowy. Podniósł także, że umowa pożyczki nie została wypłacona, aczkolwiek nie zajął stanowiska co do samego faktu zawarcia umowy pożyczki. Okoliczności tej wprost nie zaprzeczył.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu strony powodowej. W ocenie Sądu, w oparciu o zgromadzony materiał, należało przyjąć, że powód prawidłowo wykazał legitymację procesową. Zarzuty pozwanego, w tym zakresie są bezprzedmiotowe.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wymaga zatem zauważenia, że przelew wierzytelności jest to umowa, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Umowa przelewu wierzytelności, poza ustawowymi lub umownymi wyjątkami, nie wymaga formy szczególnej i może być skutecznie dokonana również w formie ustnej lub w sposób dorozumiany. Jeżeli wierzytelność została stwierdzona pismem, umowa przelewu powinna być dokonana w formie pisemnej (art. 511 k.c.), ale tylko wyłącznie dla celów dowodowych. Przedmiotem umowy może być każda wierzytelność, zarówno pieniężna jak i niepieniężna, z tym zastrzeżeniem, że musi być istniejąca i zbywalna. Powszechnie dopuszczalna jest także cesja wierzytelności przyszłych. Zgodnie z orzecznictwem, skutkiem przelewu wierzytelności jest to, że nie prowadzi ona do umorzenia zobowiązania, jego zmiany przedmiotowej lub zakresu odpowiedzialności, bądź powołania nowego, ale do kontynuacji istniejącego zobowiązania, aczkolwiek w innym układzie podmiotowym. Nabycie wierzytelności może nastąpić zatem tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy.

Strona powodowa przedłożyła poświadczone za zgodność przez występującego w sprawie pełnomocnika dokumenty: umowę ramową współpracy, pełnomocnictwa, wyciągi z (...), w końcu umowę sekurytyzacji, umowę przelewu wierzytelności, wszystkie z załącznikami - wykazami wierzytelności, które jednoznacznie identyfikują będącą przedmiotem przelewu wierzytelność wobec pozwanego. Dokumenty (wykazy wierzytelności) wyraźnie odwołują się do umowy pożyczki z 18 października 2019 r., jej numeru, danych osobowych pozwanego. Również kwota objęta wykazem wierzytelności wskazana jako należność główna i kapitał odpowiada umowie ratalnej pożyczki.

Wbrew temu co twierdzi pozwany, strona powodowa przedłożyła także szereg dokumentów potwierdzających umocowanie osób podpisanych pod powoływanymi umowami. Reprezentacja członków (i prokurentów) wynika również z Krajowego Rejestru Sądowego i przedłożonego wyciągu (...). W ocenie Sądu, dokumenty te są wystarczające do ustalenia, że powódka skutecznie nabyła w drodze cesji wierzytelność przysługującą uprzednio wobec pozwanemu pożyczkodawcy.

Podkreślenia dodatkowo wymaga, a co jest powszechnie spotykaną praktyką, że niektóre postanawiania umów cesji wobec poufnych danych są zakreślane, co miało również miejsce w tej w tej sprawie (np. w zakresie wysokości ceny). Z umowy sekurytyzacji i umowy cesji wynika jednakże, że strona kupująca była obowiązana do zapłaty ceny, ale nie został zastrzeżony żaden warunek, jak twierdzi pozwany.

W tym kontekście również sama wysokość ceny nie jest już istotna dla oceny legitymacji strony powodowej. A gdyby nawet, trzeba zauważyć, że strona powodowa dysponuje wszystkimi niezbędnymi dokumentami a dotyczącymi pierwotnej umowy pożyczki i danymi pozwanego, co dodatkowo potwierdza fakt skutecznego nabycia wierzytelności.

O zakupie wierzytelności pozwany poinformowany został odrębnym pismem uwzględniającym aktualną kwotę zadłużenia. Zgoda dłużnika na przeniesie wierzytelności nie jest również wymagana, o czym stanowi tutaj wprost art. 509 k.c., natomiast art. 519 k.c. w tym przypadku nie znajduje zastosowania (nie doszło do zmian podmiotowych po stronie dłużnika). Nie bez znaczenia dla tej sprawy pozostaje także, że już w umowie pożyczki, którą pozwany zaakceptował i od której nie odstąpił, został zastrzeżony zapis o możliwości cesji, w tym pozwany wyraził zgodę na dysponowanie jego danymi osobowymi przez pożyczkobiorcę oraz podmioty trzecie, na rzecz których został dokonany przelew wierzytelności. W ocenie zatem Sądu brak jest podstaw do podważania zarówno skuteczności cesji, ważności umów.

Nie sposób także uznać, by powód nie mógł nabyć takiej wierzytelności.

Z przepisów prawa nie sposób wyprowadzić zakazu na który powołuje się pozwany, aby przez cały okres trwania umowy pożyczki – kredytu konsumenckiego nie mogło dojść do zmiany wierzyciela. Takie rozumowanie godziłoby w sens umów cesji. Powszechnie spotykane jest nabywanie wierzytelności nawet tych przyszłych przez fundusze

sekurytyzacyjne. Owszem, zgodzić się należy z pozwanym, że taki podmiot nie może udzielać pożyczek, co wynika z art. 188 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami. W tym jednakże przypadku fizycznie pożyczka nie została udzielona przez fundusz sekurytyzacyjny. Nie była to też umowa o kredyt bankowy, która obarczona jest dodatkowymi wymogami. Na skutek ciągu cesji obecny wierzyciel wstąpił w całość praw i obowiązków zbywcy, natomiast dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy (art. 513 k.c.). Sytuacja pozwanego nie uległa zatem w żadnym stopniu pogorszeniu, nadal przysługują mu takie same prawa i obowiązki jakie miał w stosunku do wierzyciela pierwotnego – instytucji pożyczkowej. Nie stoi to w sprzeczności z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim.

Marginalne należy wskazać, że przywołane przez pozwanego przepisy prawa odnoszą się przede wszystkim do tworzenia i funkcjonowania funduszy inwestycyjnych oraz zasad ich działalności, z kolei umowa sekurytyzacji, umowa ramowa współpracy, w tym przypadku są typowymi umowami cesji uregulowanymi przez przepisy kodeksu cywilnego. Zarzuty odnoszące się zatem do funkcjonowania powoda i zasad jego działalności (np. lokowania aktywów) nie mogły być uznane za skuteczne.

W odniesieniu natomiast do kolejnych zarzutów w zakresie umowy pożyczki z 18 października 2019r., wypowiedzenia umowy, również i one, zdaniem Sądu były chybione.

Strona powodowa przedłożyła dokument źródłowy umowy pożyczki z dnia 18 października 2019 r., poświadczony za zgodność przez występującego w sprawie pełnomocnika. Strona pozwana nie kwestionowała samego faktu zawarcia umowy, ale umocowanie do działania osoby podpisanej na umowie w imieniu pożyczkodawcy.

Umowa zawarta pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem była umową zawartą w formie pisemnej, w lokalu przedsiębiorstwa. Zgodnie natomiast z treścią art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Z umowy wynika wprost, iż osoba podpisana pod umową działa jako starszy doradca klienta (...) S.A. Bez znaczenia jest tutaj już stosunek prawny pomiędzy tą osobą a spółką (umowa o pracę czy zlecenia).

Pozwany także w trakcie trwania umowy, czemu wprost nie zaprzeczył, dokonał spłaty części zadłużenia (1.036,08 zł). Fakty te potwierdzają, że umowa musiała zostać wykonana i pozwany otrzymał wskazane w umowie środki. Złożenie podpisu pod umową było równoznaczne z pokwitowaniem odbioru kapitału (ust. 59 umowy).

Nietrafne jest i to twierdzenie, że wypowiedzenie zostało podpisane przez osobą nieumocowaną. Przeczy temu przedłożone przez powoda pełnomocnictwo z 1 lutego 2017r. (k.102). Dodatkowo z zaoferowanego przez powoda dokumentu – potwierdzenia nadania i odbioru, wynika, że dnia 1 września 2020r. (na adres pozwanego tożsamy ze wskazanym w pozwie i pod którym odebrał nakaz zapłaty w tej sprawie), nastąpiło doręczenie wypowiedzenia. Roszczenie stało się więc w całości wymagalne.

W ujawnionych okolicznościach brak było także usprawiedliwionych podstaw by uznać, że postanowienia umowy kształtowały prawa i obowiązki pozwanego jako pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego lub dobrymi obyczajami. Udzielenie ochrony stronie umowy, także ze względu na klauzule abuzywne, nie może opierać się tylko na stwierdzeniu, że warunki zawartej umowy są dla niej niekorzystne. Samo zastrzeżenie przez strony w umowie pożyczki prowizji w formie ryczałtovej, wynagrodzenia za udzielenie pożyczki, nie narusza zasady swobody umów przewidzianej w art. 353¹ w zw. z art. 58 i 65 § 2 k.c. oraz art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Pobieranie prowizji w związku z udzieleniem pożyczki jest w świetle ustawy o kredycie konsumenckim dozwolone i stosowane, również w sytuacji, gdy umowa obejmuje obowiązek zapłaty odsetek za korzystanie z kapitału.

Z podpisanych przez pozwanego dokumentów wynikają warunki umowy, na które dobrowolnie wyraził zgodę, w tym zaś zakresie - również obciążenie kosztami wynikającymi ze związania umową. Całkowita kwota do zapłaty (4283,7 zł), jasno i wyraźnie odzwierciedlona w treści umowy z dnia 18 października 2019 r. a sama definicja skrupulatnie wyjaśniona, podzielona została na 30 kolejnych rat. Każda z miesięcznych rat obejmowała kapitał,

pro wizję operacyjną, prowizję za udzielenie pożyczki, odsetki, co wynika nie tylko z umowy, ale zostało precyzyjnie wyszczególniane w harmonogramie stanowiącym jej integralną część. Pozwany przystąpił do spłaty. Nie skorzystał z kilkunastodniowego okresu na wykonanie prawa do odstąpienia od przedmiotowej umowy (art. 353¹ k.c.). Spłata była kontynuowana.

Sposób poinformowania pozwanego o warunkach pożyczki odpowiadał wymaganiom ustawy o kredycie konsumenckim. Pozwany w formie pisemnej uzyskał czytelne informacje o całkowitej kwocie pożyczki, zasadach i terminach spłat oraz innych warunkach umowy. Wyjaśniony został sposób naliczania odsetek. Otrzymał formularz informacyjny, sporządzony w formie przejrzystej tabeli w którym dodatkowo wyjaśniono wszystkie informacje związane z udzieleniem pożyczki. Miał możliwość zapoznania się ze spodziewanymi kosztami, które również precyzyjnie w umowie określono.

Zważywszy, że pozwany zrezygnował z przedstawienia dowodu z własnych zeznań (nie złożył takiego wniosku dowodowego), Sąd ostatecznie przyjął, że miał pełną świadomość obciążeń związanych z zawarciem umowy z instytucją pozabankową.

Ponadto postanowienia umowy pozostawały zgodne z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim (obowiązującej w dacie zawarcia umowy). Przewidziane w zawartej z pozwanym umowie pożyczki koszty pożyczki mieściły się w ustawowym limicie przewidzianym przez ustawodawcę.

Z powołanych zatem wyżej względów Sąd uznał, że pozwany nie dotrzymał warunków zawartej umowy i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, w związku z czym, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na zasadzie powołanych przepisów. Zgodnie z żądaniem, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.123,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 listopada 2020r. do dnia zapłaty, na którą składają się pozycje szczegółowo przedstawione w pozwie, które nie budzą zastrzeżenia sądu. Zarzuty pozwanego w tej kwestii są ogólnikowe, nie wskazuje on która kwota została nieprawidłowo obliczona przez powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.). Na koszty te złożyły się: minimalna stawka opłat za czynności radców prawnych ustalona na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265) – 900 zł, kwota uiszczonej opłaty od pozwu - 200 zł i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie, termin do sporządzenia uzasadnienia należy liczyć od daty dor. s. ref dowodu uiszczenia opłaty od wniosku o uzasadnienie czyli od dnia 27 maja 2021r,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. kal. 14 dni,
4. projekt uzasadnienia sporządzony przez P. A. P. P..

N., dnia 8 czerwca 2021r. Sędzia Grażyna Poręba